

Cennet, alıştığımızda sıkıcı olur mu?

Cennette sonsuza dek yaşamak sonucu bazı nimetlere alışacak mıyız? Eğer alışırsak aynı nimetlere sahip olmak bizi sıkmaz mı? Orada alışmaktan doğan can sıkıntısı olur mu?”

DENKLEMİ DOĞRU KURALIM

Denklemi böyle kurmayalım. Şeytanın evhamından geçemeyiz. Şeytan imanımızı çaldığı gibi, Kur’ân’a ait ne varsa hepsine karşı başkaldırıya dâvet eder. Bizi Cennetin nimetlerine alışıp alışmama derdine düşürür.

Denklemi şöyle kuralım ve gerçeğe yüzleşelim: Ben aslında yoktum... Şimdi bakıyorum da, yaratılmışım! Acaba kimin himmetiyle, duâsıyla, iyiliğiyle, kararıyla yaratıldım! Hangi hakla yaratıldım? Yaratılmasaydım hakkımı kime soracaktım, kimden alacaktım, kendimi kime karşı savunacaktım?

Kendim denen şey neydi? Ben olmadığımı göre, bunu kim bilirdi? Hayalî savunmacı neyi savunacaktı? Olmayan bir şeyin savunması olur muydu?

Shakespeare gibi teslim edelim: “Olmak ya da olmamak!... İşte bütün mesele bu!”

Oysa bütün bu safhaları aşmışım! Birisi benim hakkımda sevineceğim kararı vermiş, seveceğim tasarrufta bulunmuş, kabul edeceğim biçimde beni var kılmış, onur duyacağım şekilde bana bir şahsiyet vermiştir. Taş yapmamış, toprak yapmamış, ağaç yapmamış, hayvan yapmamıştır. Akıl vermiştir, insan kılmıştır, hidayet lütfetmiştir, iman vermiştir, İslâmiyet vermiştir, sayısız nimetlerle ihya etmiştir.

BİZ ÜCRETİMİZİ ALMIŞIZ

Peki, ölüm nedir? İman gözüyle bakmazsak eğer: Her şeyi bitiren yok edici bir işlem değil midir? Seni var kılan, ölümle seni tekrar geldiğin yere, yokluğa sürüklüyor! Bunda şaşılacak ne var? Kahredilecek ne var? Anlamayacak ne var?

Zaten sen yok değil miydin? Kısacık da olsa, bir varlık saltanatı sürmek bir lütuf, bir talih değil midir? Bedelsiz elde ettiğin bu talihten sonra, eğer teşekkür etmemişsen,

Yaratandan ne bekleyebilirsin?

Teşekkür etmişsen bile, tadat ettiğin sayısız nimetlere karşı şükürün yeterli midir? Yeterli olsa bile bu şükür geçmiş nimetlere bakmıyor mu? Nimetler karşısında orantısız derecede az bir şükürle, bir de ödül beklemek ha? Gelecek nimetleri hak ettiğini mi düşünüyorsun?

Bediüzzaman, “Ubudiyet, mukaddeme-i mükâfat-ı lâhika değil, belki netice-i nimet-i sabıkadır.” diyor. Demek ibadet gelecek nimetlerin öncüsü değil, geçmiş nimetlerin neticesidir. Ve devam ediyor: “Evet, biz ücretimizi almışız. Ona göre hizmetle ve ubudiyetle muvazzafız.” 1

İKİ ŞIKLI GERÇEKLER

Ölüm hakkında iki şık vardır: Ya tamamen yok oluşturun. Ya da varlığın başka boyutlarıdır. Sence hangisi olsun desem, bilirim, varlık diyeceksin.

Ölümden sonraki varlık için iki şık vardır: Ya sonsuz şekavet ve ızdırıp, ya sonsuz saadet ve mutluluk! Sence hangisi olsun desem, bilirim, saadet ve mutluluk diyeceksin.

Hak edip etmediğini sormayacağım! Var sayalım ki hak ettin! Veya rahmetle, lütufla, mağfiret ile affedildin de, hak etmiş sayıldın!

Fakat bu defa, gitmeyi umduğun sonsuz saadet ve mutluluk diyarı için, içinde vesveseler kopuyor! Ya gerçek değilse... Ya orada heyecan verici şeyler olmazsa... Ya aynı nimetler alışmaktan sıkıcı olursa... Ben Giresun’luyum hocam, sular bizim derelerde de var! Cennette sudan başka bir şey yok mu?

Bunlara paradoksal bir sürü soruyu da ekleyin: Ya benim istediğim aynı şeyi başkası da isterse... Ben kaleci olduğumda gol yemek istemeyeceğim, ama arkadaşım bana gol atmak isteyecek; peki hangimizin dediği olacak? Hani Cennette herkesin istediği olacaktı? Ölmek isteyince ölünür mü?

Var olmayı ve güzel olmayı bilene, sorularla meseleyi karartmaya gerek var mı?

Cennette sıkıcı bir şey yoktur.

Şu Peygamberimizin (asm) müjdesi bize yeter: “Rahmân, öyle bir âlemde, öyle has ibâdına, öyle ikramlar edecek; ne göz görmüş, ne kulak işitmiş, ne kalb-i beşere hutur etmiştir. Âmennâ!” 2

Dipnotlar:

1- Sözlər, s. 401.

2- Sözlər, s. 97; Buhari, Bed'ü'l-Halk 8, Tefsir, Secde 1, Tevhid 35; Müslim, Cennet 2, 2824; Tirmizi, Tefsir, 3195; Bakınız: Secde Sûresi: 30; Zuhuruf Sûresi: 71.